

føre revalideringsforsøg med svært fysisk handicappede.

I »Handicap & Arbejde« har vi skitseret, at der på amtsplan kunne dannes revalideringsgrupper. Sådanne grupper vil, hvis de tilknyttes revaliderings- og pensionsnævnene, kunne udvide mulighederne for at aktivere ansøgerne til de helbredsbedingede førtidspensioner – og på en langt mere lønsom og forsvarlig måde end ved en decentralisering, hvor det bl.a. vil koste meget store summer at forsøge på at kvalificere de kommunale sagsbehandlere m.v.

Vedrørende forslagene til ændringer i den sociale styrelseslov og lov om social pension ønsker vi først og fremmest, at det nuværende system ikke ændres (heller ikke i form af kommunal medfinansiering) når det gælder: *højeste, mellemste førtidspension, tillæg og invaliditetssydelse. Revaliderings- og pensionsnævnene* og deres sekretariat ønsker vi bevaret til at løse opgaverne med tilkendelse af disse ydelser. Med fordel kan man efter DHF's opfattelse supplere revaliderings- og pensionsnævnene med *revalideringsgrupper*, hvorved det er realistisk at give en væsentlig andel af ansøgerne nogle mere optimale revalideringstilbud, end det vil være muligt i kommunerne, når bortses fra de kommuner, som er meget store – f.eks. større end vort mindste amt.

Dansk Handicap Forbund ønsker hermed at understrege nogle muligheder, som for os at se stemmer overens med intentionerne i såvel regeringens aftale med KL som socialministerens lovforslag, og som ikke indebærer den samme ødelæggelse af fundamentene for den retssikkerhed, især handicappede må have krav på, som decentraliseringen til kommunerne truer med. – Ingen vil vel nægte, at med kommunaliseringen vil følge en nedtoning af retssikkerheden. Det er jo bl.a. ofte tilstræbt, at lokale forhold og holdninger bør kunne influere på afgørelserne i sociale sager. Og vi ved allerede fra SFI's rapport »En lov – femten nævn«, at decentraliseringen fra den centrale Invalidforsikringsret i 1976 har medført nogen spredning i revaliderings- og pensionsnævnenes praksis. – Allerede denne spredning som følger af, at femten regionale instanser aldrig vil kunne synkroniseres 100 procent bekymrer mange sagkyndi-

ge og mange politikere. Logisk kan en total decentralisering fra de 15 nævn til 275 primærkommunale enheder (og nogle steder yderligere til et antal lokalområder) kun indebære en forøgelse af spredningen i *de kommunale skønsvise afgørelser*.

En sikker konsekvens vil være, at »gråzonen« i 1. instans, der burde træffe den rigtigst mulige afgørelse efter lovens forskrifter, vil blive mange gange bredere. En afledet virkning af dette er yderligere, at vi må forudse en voldsom forøgelse af *presset på ankeinstanserne*.

Afslutningsvis skal vi – ligeledes af hensyn til at fastholde retssikkerheden – anføre, at vi på samme måde altid har betragtet invalidebilerne som et handicapkompenserende hjælpemiddel. At fastholde samme grad af sagkundskab ved disse afgørelser er umuligt, hvis den foreslåede udlægning til kommunerne finder sted!

Tænk på at antallet af invalidebiler i hele landet kun er ca. 15.000 og det samlede antal bevillinger på årsbasis (såvel nye førstegangsbevillinger som udskiftninger) kun er ca. 2.000. Hermed har gennemsnitskommunen kun ca. $2.000/275 = 7,3$ sager med bevilling. Med vort »skæve« kommunale landkort, hvor halvdelen af kommunerne har under 10.000 indbyggere, vil antallet af bilbevillinger i disse små og mindre kommuner være nede på 2-3 sager om året. Det kan ikke give grundlag for sagkundskab og sikre afgørelser overhovedet!

Her skal man også tænke på, at ansøgningspresset for bilsagerne er betydeligt højere end for førtidspensionsområdet. Også af denne grund vil det være en katastrofe, hvis den sagkundskab, der findes i revaliderings- og pensionsnævnene, bliver nedlagt.

DHF vil ud over foretrædet den 7. marts yderligere arrangere en konference om »Handicapkompensation og førtidspension«, som finder sted på Christiansborg den 18. april kl. 10-16. Medlemmerne af Folketinget og især Folketingets Socialudvalg er meget velkomne til at deltage i dette arrangement som DHF's gæster. Vi glæder os over, at flere af Socialudvalgets medlemmer har givet udtryk for stor interesse i en sådan konference, hvor vi fra vor side lægger vægt på at formidle den viden om handicapområdet, som efter DHF's opfattelse